

[Erik Andersen (Fr.hørg amt).]

onsapparatet. En af hensigterne med at foreslå medejendomsret og foreslå den knyttet til en fond var netop at styrke lønmodtagernes magt i forholdet til de nuværende kapital ejere. Disses magt ønskes ikke styrket.

Når hr. Simonsen stiller spørgsmålet: hvad med mindretalsaktionærgrupperne? kunne man stille modspørgsmålet: hvad sikrer den enkelte aktionær i dag mod en storaktionær eller en gruppe af aktionærer, der ejer nok til at have en betydelig dispositionsret over produktionsapparatet? Og er det sådan, at systemet i dag giver nogle sikringer, som ikke vil være til stede, hvor det er en repræsentativ forsamling, der har muligheden for at opnå en grad af medbestemmelse, og efter nogle år en høj grad af medbestemmelsesret? Jeg tror at kunne hævde, at sikringen for mindretalsgrupperne vil være mindst lige så god under det foreslåede system, som den i dag er, og i alt fald er der da ingenting, der kunne tyde på, at miljøet skulle blive dårligere.

Der er, mener jeg, heller ikke noget i socialdemokratiets arbejdsmarkedspolitik, som skulle kunne indicere noget sådant. Vi har allerede i denne samling fremsat en lang række lovforslag med tilknytning til arbejdsmarkedsspørgsmål, alle med det sigte at skabe en mere human tilværelse for den enkelte lønmodtager på virksomhederne. Man kan vel med nogen ret i dag erklære, at indtil nu er der ikke blevet taget nok hensyn til den menneskelige produktionsfaktor. Her kunne man nævne en række eksempler, bl. a. det forhold at de, der i dag ejer produktionsmidlerne, ikke over for dem, der skal udbygge dem med maskiner og maskin anlæg, stiller krav, der betyder, at de mennesker, der nødvendigvis må betjene dem, kan gøre det uden at blive ramt af ulykke eller af en erhvervssygdom. Ideen med det økonomiske demokrati og lønmodtagernes medindflydelse og medbestemmelsesret er fra vor side tænkt som en styrkelse af de initiativer, vi har taget, og de ønsker, vi har.

Jeg kunne nævne et andet eksempel: de tusindvis af giftige stoffer, der i dag tages i brug i industrien, uden at man i forvejen har undersøgt den virkning, de har på de mennesker, der arbejder med dem. Vi agter naturligvis at skabe en lovmæssig baggrund

gennem en revision af arbejderbeskyttelsesloven, der vil gøre det muligt at tage disse hensyn. Men er der nogen berettiget argumentation — der har ikke været det hidtil — der kan påvise, at det forhold, at lønmodtagerne selv bliver medejere og selv får ret til at deltage i dispositionsprocessen, skulle hindre denne udvikling? Jeg mener snarere tværtom. Den vil i høj grad blive fremmet.

Det er også derfor, jeg med megen tilfredshed hørte på hr. Frandsens indlæg om det økonomiske demokrati. Jeg har noteret mig, at hr. Frandsens parti havde opstillet en række forudsætninger, som man mente skulle indfries eller behandles, måske ikke sideløbende, men i alt fald holdes inden for en vis form for kontrol, samtidig med at man behandlede lovforslaget om lønmodtagernes medejendomsret.

Vi er i socialdemokratiet enige om, at arbejdspladسدemokratiet skal styrkes. Vi mener også, at det lovforslag, vi i dag behandler, kan føre til en styrkelse af dette demokrati. Vi er også meget enige i, at det primære for en lønmodtager er sikkerheden i arbejdsforholdet. Vi mener også, at det her foreliggende lovforslag kan medvirke til at skabe en øget sikring, fordi det giver mulighed for en udvidelse af investeringen, og dernæst et bedre grundlag for beskæftigelsen, fordi det giver lønmodtagerne en direkte medejendomsret og en direkte medbestemmelsesret. Vi ønsker også som hr. Frandsen at bekæmpe de spekulationsgevinster, der er knyttet til jord og til kapital, og det er der førhen givet stærke tilsagn om fra den socialdemokratiske regering. Jeg mener derfor ikke, at der i forholdet til de enkelte betingelser, hr. Frandsen stillede op, skulle være nogen form for konflikt mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti.

Vedrørende fondens sammensætning hævdede hr. Frandsen, at det kunne eller måtte være en fordel, hvis valget af repræsentanterne skulle ske af arbejdspladsernes tillidsmænd. En sådan bemærkning må skyldes et ikke godt nok kendskab til de faktiske forhold i lønmodtagerorganisationerne, for det er allerede i dag arbejdspladsernes tillidsmænd, der møder som kongresdelegerede, det er arbejdspladsernes tillidsmænd, der møder som hovedbestyrelsesmedlemmer, og det vil derfor også på den